

Pojem podsudnické smlouvy. Podsudnická smlouva může být i arci také smlouvou čistě námezdní, neb smlouvou svého druhu, v zákoně nepojmenovanou, může však být také smlouvou pachtovní o provozování hostinské živnosti v najatých místnostech podle § 7 zákona o ochraně nájemníků, a za takovou dlužno ji považovati, vykazuje-li podstatné znaky takové smlouvy uvedené v § 1090 obč. zák.

Z důvodů rozhodnutí nejvyššího soudu:

Podsudnická smlouva může být i arci také smlouvou čistě námezdní, neb smlouvou svého druhu, v zákoně nepojmenovanou, může však být také smlouvou pachtovní o provozování hostinské živnosti v najatých místnostech podle § 7 zák. o ochr. nájemníků, a za takovou ji dlužno považovati, vykazuje-li podstatné znaky takové smlouvy uvedené v § 1090 obč. zák. Nelze souhlasiti s názorem, že v tomto případě nejde o pachtovní smlouvu již proto, poněvadž úplata nebyla smluvna v pevných, pravidelně se opakujících peněžitých částkách, nýbrž učiněna byla závislou na výši vyčepovaného piva. Jest sice podmínkou pro vznik nájemní neb pachtovní smlouvy podle § 1090 a 1094 obč. zák., aby nájemné (pachtovné) bylo již předem a to určitě stanoveno, tím však, že v tomto případě bylo smluvno pohyblivě a to částkou 16 Kč z vyčerpaného hektolitrů, nestalo se nájemné (pachtovné) neurčitým. Aby nájemné (pachtovné) bylo pro jednotlivá kalendářní období stejné, zákon nevyžaduje, k jeho určitosti dostačí zjistitelnost smluveným způsobem. Pro posouzení, jsou-li tu ostatní podmínky pachtovní smlouvy, není rozhodným stav za předchůdců žalobců v držbě hostince, ani bezprostředně po koupi hostince, nýbrž stav v červenci 1925, když žalovaný dostal výpověď. Tehdy byl žalovaný na vlastní návrh žalující strany z 8. března 1921 schválen již okresní politickou správou jako nájemce hostinské živnosti. Účelem návrhu bylo podle jeho obsahu, aby žalovaný vedl živnost pod svým jménem na svůj účet a na vlastní odpovědnost, měl tedy přestati dříve snad trvavší poměr žalovaného jako zaměstnance žalující strany, žalovaný se měl státi samostatným podnikatelem. Žalující strana tvrdí, že žádala za schválení žádaného pachtýře v omylném předpokladu, že podsudní smlouva bude změněna ve smlouvu pachtovní, dále, že když k takové změně pro odpor žalovaného nedošlo, zapomněla žádost odvolati, a vytýká podle § 503 č. 2 c. ř. s. neúplnost řízení, poněvadž nebyl o správnosti těchto jejích tvrzení vyslechnut jistý svědek. Provedení tohoto důkazu nebylo třeba, neboť omyl žalující strany

by šel na vrub žalovaného jenom, kdyby jej byl sám vyvolal, neb aspoň o něm věděl, což však nebylo tvrzeno, zapomětli-
 vost žalující strany nemůže pak odčiniti skutečnost, že žalovaný
 provozoval od r. 1921 do r. 1925 hostinskou živnost se souhla-
 sem žalobců jako pachtýř, stal se jako pachtýř členem měšťan-
 ského společenstva hostinských a výčepníků v Praze a členem
 jeho m i s t r o v s k é nemocenské pokladny, čímž pominula dří-
 vější povinnost žalobců, by jej jako svého zaměstnance poji-
 stili u okresní nemocenské pokladny, dále, že výdělková daň
 z hostinské živnosti byla nyní předpisována žalovanému osob-
 ně jako pachtýři. Podle zjištění nižších soudů vedl žalovaný již
 dříve živnost samostatně, objednával a platil sám pivo, nesl
 veškeré daně, dávky a výlohy ze svého a ponechával si celý
 užitek proti tomu, že odváděl žalující straně 16 Kč, později
 18 Kč z každého vyčepovaného hektolitrů piva. I kdyby se
 tato dřívější samostatnost žalovaného mohla posuzovati jako
 stav pouze faktický a bylo možno dávku z vyčepovaného piva
 pokládati za dřívějšího stavu nikoli za pachtovné, nýbrž za
 odváděnou část čistého zisku, není v poměru stran od r. 1921
 ani po hospodářské, ani po právní stránce ničeho, co by umož-
 ňovalo pokládati jej za poměr námezdní a žalovaného nikoliv
 za pachtýře, nýbrž za zaměstnance žalující strany. Poukazuje-li
 dovolání na to, že pachtýř živnosti podle živnostenského řádu
 nesmí býti stožožňován s pachtýřem podle soukromého práva,
 sluší mu přisvědčiti potud, že pouhým schválením žalovaného
 jako pachtýře živnostenským úřadem nemohl pachtovní poměr
 platně vzniknouti, že k tomu bylo potřebí ujednání stran, ale
 právě výslovně i mlčky projevená srovnalá vůle stran nepři-
 pouští jiného posouzení jejich poměru, než jako poměru pachtov-
 ního. Jako je pak třeba tento smluvní, obě strany stejně zava-
 zující poměr stran posuzovati nezávisle na rozhodnutí živno-
 stenského úřadu o pachtu živnosti, tak nemá na něj vlivu ani
 rozhodnutí téhož úřadu o zániku živnostenského oprávnění ža-
 lovaného a nemůže býti přihlíženo k tvrzení, že okresní politi-
 cká správa zakázala na návrh žalující strany žalovanému další
 provozování pachtované hostinské živnosti.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 6. k v ě t -
 n a 1926 č. j. R v I 638/26. Dr. Grešl.